

Arrest

nr. 308 397 van 17 juni 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 22 december 2023 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 november 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 november 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 december 2023 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt en van attaché A. BORTOLAZZI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 januari 2023 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 29 november 2023 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.01.2023 werd ingediend door :

D. E. (...)(N° R.N xxx))

Geboren te Diber op (...) 1990

+ echtgenote

M. X. (...)(N° R.N xxx))

Geboren te Gurre E Madhe op (...)1994

+ 2 kinderen:

D. X. (...)(N° R.N xxx))

Geboren te Heusden-Zolder op (...) 2020

D. S. (...)(N° R.N xxx))

Geboren te Heusden-Zolder op (...) 2023

Nationaliteit: Albanië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 September 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van hun Verzoek Internationale Bescherming en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Op 11.07.2019 dienden betrokkenen een Verzoek Internationale Bescherming (VIB) in, op 15.04.2020 verklaarde het Commissariaat generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dit verzoek kennelijk ongegrond. De duur van deze procedure - namelijk negen maanden- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen halen aan dat verzoekster zwanger is en niet kan reizen, hierbij dient opgemerkt te worden dat verzoekster is bevallen op 14.04.2023 en zij niet aantonen dat zij met een baby van 7 maanden oud de afreis naar hun land van herkomst om zich in orde te stellen met de bepalingen uit de vreemdelingenwetgeving niet kunnen maken of dat zij vruchteloos geprobeerd hebben deze afreis te maken. Dit wordt bijgevolg niet aanvaard als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat hun oudste kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Het oudste kind van betrokkenen is 3 jaar oud, kinderen jonger dan 5 jaar zijn in België niet school- en/of leerplichtig. Betrokkenen halen daarnaast aan dat hun kind niet goed Albanees zou spreken. Echter, allereerst merken we op dat hun hun oudste kind het basisonderwijs nog moet opstarten, het is namelijk nog maar drie jaar oud. Hij kan aldus zijn basisonderwijs probleemloos opstarten in het land van herkomst. Verzoekers maken niet aannemelijk dat hun zoon een zodanige taal-en culturele achterstand heeft dat hij in Albanië niet zou kunnen aansluiten op school. Verzoekers hebben immers de Albanese nationaliteit en zijn in Albanië geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Albanese taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Zij maken allerminst aannemelijk dat zij in huiselijke sfeer geen Albanees zouden spreken en dat hun kinderen niet opgevoed zouden zijn in deze taal, niettegenstaande het mogelijk is dat hun kinderen daarnaast ook Nederlands leren. Dit houdt in dat hun zoon minstens over een degelijke mondelinge taalbeheersing in het Albanees beschikt.

Betrokkenen beweren dat het in het hoger belang is van hun kind dat zijn schoolopleiding niet verstoord wordt. Echter, betrokkenen hebben steeds geweten dat de scholing van hun kind plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat het belang van het kind geschaad wordt bij een terugkeer naar het land van herkomst. Betrokkenen tonen, zoals reeds aangehaald, immers niet aan dat hun kind zijn scholing niet kan verderzetten in het land van herkomst. Bovendien betekent een terugkeer naar het land van herkomst niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen het belang van het kind is. Immers, aangezien betrokkenen de wettelijk vertegenwoordigers zijn van het minderjarig kind, is het in het belang van het kind dat hij de administratieve situatie van betrokkenen volgt.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen

sprake is. Een scheiding van de kinderen en hun ouders zoals aangehaald in het verzoekschrift is dus niet van toepassing. Om dezelfde reden kan het aanhalen van art. 9 IVRK dat stipuleert dat het kind recht heeft op een leven samen met de ouders niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het aanhalen van dit artikel lijkt ons in deze context misplaatst daar wij niet beweren dat de kinderen gescheiden moeten worden van de ouders. Immers, de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, geldt voor het hele gezin waardoor dit element geen buitengewone omstandigheid vormt.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat het centrum van hun belangen in België ligt omdat zij hier jarenlang hun leven hebben opgebouwd en zich uitermate ingezet zou hebben om zich te integreren, zowel op sociaal als economisch vlak. Zij zouden hier een bepaald sociaal en economisch welzijn in de zin van artikel 8 EVRM hebben opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 Oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen geen andere familieleden hebben op het Belgische grondgebied. Evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid aangetoond ten aanzien van hun sociaal netwerk. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RW, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Betrokkenen tonen niet aan dat hun netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Vervolgens halen betrokkenen aan dat zij in hun land van herkomst geen onderdak noch familie- of vriendenkring zouden hebben waar zij op kunnen terugvallen. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers 29 en 25 jaar in Albanië en hun verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Bovendien verklaarden zij bij het interview in het kader van hun Verzoek voor Internationale Bescherming dat de ouders van meneer, zijn twee zussen en twee broers en de moeder en twee zussen van mevrouw nog in Albanië verblijven. Betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat deze familieleden niet langer in Albanië zouden verblijven, noch dat zij niet bij deze familieleden (tijdelijk) kunnen verblijven en dat deze niet voor hen zouden kunnen zorgen in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf.

Ook beweren betrokkenen dat zij in hun land van herkomst onmogelijk de behandeling kan ontvangen voor de medische problematiek van mevrouw. Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij, om hun beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dienen voor te leggen. De loutere vermelding dat mevrouw in haar land van herkomst onmogelijk de behandeling kan ontvangen die zij nodig heeft, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Wat betreft het argument dat het gezien de situatie omtrent corona reizen een zeker risico zou inhouden en dat reizen zou worden afgeraden kan dit niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen tonen niet aan dat er geen internationale vluchten naar Albanië meer worden uitgevoerd omwille van de corona maatregelen waardoor hun mobiliteit ernstig beperkt zou worden. Ook al kan niet ontkend worden dat de coronapandemie algemeen bekend is en deze pandemie beperkingen tot gevolg heeft gehad voor het reizen, tonen betrokkenen niet aan dat zij vruchteloze pogingen zouden ondernomen hebben om naar Albanië terug te keren om volgens de gewone procedure hun aanvraag in te dienen. Ook tonen betrokkenen niet aan dat zij in Albanië geen hygiënische voorzorgsmaatregelen zou kunnen nemen waardoor hij daar een hoger risico op corona zou lopen.

De advocaat van betrokkenen wijst op regularisatiebeslissingen van gelijkaardige dossiers, zodoende dat in functie van het gelijkheidsbeginsel gelijkaardige situaties gelijkaardige beslissingen vereisen. Echter, het is aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkenen verkeren analoog zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Voor wat hun tewerkstelling betreft, dient er opgemerkt te worden dat deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang hun VIB niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf in de eigen behoeften te voorzien. Vermits het VIB werd afgesloten op 15.04.2020 vervalt tevens hun officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Dit kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen sinds 2019 in België verblijven, dat zij Nederlandse lessen bij het CVO volgden en een attest tot inburgering voorleggen, dat zij geen kans onbenut zouden laten om hun Nederlands nog te verbeteren, dat zij een diploma van Kind en Gezin voorleggen, dat zij een woning huren, dat zij een werkbeploofte voorleggen, dat zij een arbeidsbeploofte voorleggen, dat zij staan te popelen om in het legale arbeidscircuit te kunnen stappen) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 Oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.3. Op 29 november 2023 wordt aan de eerste verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: D. E.

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Diber

nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : voor zijn partner, mevrouw M. (...) en de minderjarige kinderen D. X. (...) en D. S. (...) werd er eveneens op 29.11.2023 een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld. Een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Immers vermits betrokkene één van

de ouders, wettelijke vertegenwoordiger, is van de minderjarige kinderen is het in het belang van de minderjarige kinderen dat zij de administratieve situatie van de ouders volgt.

Het gezins- en familieleven : de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen geldt voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

De gezondheidstoestand : betrokkene legt geen medische elementen/documenten voor.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

1.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, betogen de verzoekende partijen als volgt:

"Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 8 E.V.R.M., artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat verzoekers de schending van de motiveringsplicht inroepen in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

"Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In verband met artikel 9.3 van Wet van 15/12/1980 heeft de Raad van State zich al herhaaldelijk uitgesproken over het vereiste het uitzonderlijk karakter van de omstandigheden in concreto na te gaan, en dat de beslissing die een uitspraak doet op het verzoek gemotiveerd moet zijn in zulke mate dat het de werkelijkheid van een onderzoek weerspiegelt. (RvS nr. 86 390 29 maart 2000)

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en niet na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Ten eerste beperkt de bestreden beslissing zich door te stellen dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat een verzoekschrift conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet normalerwijze door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de vreemdelingenwet hierop een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat bij de afweging van het particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen. Dat men in casu dus verplicht is een individuele toetsing te maken en dient over te gaan tot een belangenafweging en dus niet een loutere toepassing van de wet.

Dat de Raad van State herhaaldelijk heeft gesteld dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2e lid Vreemdelingenwet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kan hij buitengewone omstandigheden inroepen.

Ten tweede dient men een weigering derhalve te kaderen in één van de uitzonderingsgevallen van artikel 8, 2e lid E.V.R.M..

Artikel 8 E.V.R.M. waarborgt het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven.

Verwerende partij kan enkel een inbreuk maken op art. 8 E.V.R.M. indien dit gerechtvaardigd is.

Een terugkeer van verzoeker naar het land van herkomst, impliceert een schending van het familie- en gezinsleven.

Bovendien zou de verplichting om terug te keren een tijdelijke verwijdering van het grondgebied zijn, hetgeen geen ernstige en moeilijk te herstellen nadeel met zich zou meebrengen.

De elementen van integratie zouden enkel behoren tot de gegrondheid en zouden in deze fase niet behandeld worden.

Verzoekers verblijven al geruime tijd in België en zij hebben hier een leven opgebouwd.

Er is dan ook sprake van een gezinsleven.

Dat het dan ook onomstotelijk vaststaat dat verzoekers sociale banden met België hebben, niet in het minst door hun kinderen die hier naar school gaan en België als hun thuisland beschouwen.

Bovendien hebben verzoekers duurzame sociale bindingen opgebouwd en een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd, laten zij geen kans onbenut om Nederlands te leren en willen zij zich graag integreren in de arbeidsmarkt. Het zou het voor verzoekers traumatisch zijn om na verregaande integratie alsnog gedwongen terug te keren naar hun land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen.

Bovendien kan een aanvraag tot machtiging tot verblijf in het buitenland jarenlang in beslag nemen.

Dit brengt wel degelijk een ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich mee.

Dat verwerende partij met deze factoren ten onrechte geen rekening heeft gehouden waardoor er geen correcte belangenafweging heeft plaatsgevonden tussen de gevolgen en het beoogde doel, waardoor thans niet vaststaat dat het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf niet disproportioneel zou zijn en een schending van artikel 8 E.V.R.M. zou uitmaken.

Bovendien kan verzoekster de noodzakelijke medische behandelingen niet krijgen indien zij terug moet naar haar thuisland.

De bestreden beslissing bevat aldus geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 September 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is."

2.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissingen genomen zijn. *In casu* geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partijen de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Uit deze motivering blijkt duidelijk dat ingegaan werd op alle door de verzoekende partijen als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen en gemotiveerd werd waarom deze niet aanvaard worden. Verzoekende partijen kunnen dan ook niet gevolgd worden in hun betoog als zou in de eerste bestreden beslissing niet gemotiveerd worden *waarom* de door hen aangehaalde omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Ook de tweede bestreden beslissing bevat een motivering in rechte, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Verder wordt ook feitelijk gemotiveerd waarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, met name omdat eerste verzoekende partij niet in bezit is van een geldig paspoort om regelmatig in België te kunnen verblijven en worden de elementen die conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in ogenschouw moeten genomen worden bij het treffen van een verwijderingsmaatregel besproken.

Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt de motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissingen, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de

Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of hun aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.5. De Raad wijst er vooreerst op dat waar de verzoekende partijen zich beperken tot een theoretisch betoog over het begrip buitengewone omstandigheden, zij niet aantonen dat de verwerende partij ten onrechte tot het besluit is gekomen dat er wat verzoekende partijen betreft geen elementen zijn die hen verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Het komt de verzoekende partijen toe de motieven van de eerste bestreden beslissing met concrete argumenten te bestrijden, hetgeen zij op voormelde wijze nalaten te doen.

2.6. Verzoekende partijen betogen dat een schending van artikel 8 EVRM voorligt.

2.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.7.1. In de eerste bestreden beslissing motiveert de verwerende partij als volgt:

“Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Een scheiding van de kinderen en hun ouders zoals aangehaald in het verzoekschrift is dus niet van toepassing. Om dezelfde reden kan het aanhalen van art. 9 IVRK dat stipuleert dat het kind recht heeft op een leven samen met de ouders niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het aanhalen van dit artikel lijkt ons in deze context misplaatst daar wij niet beweren dat de kinderen gescheiden moeten worden van de ouders. Immers, de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, geldt voor het hele gezin waardoor dit element geen buitengewone omstandigheid vormt.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat het centrum van hun belangen in België ligt omdat zij hier jarenlang hun leven hebben opgebouwd en zich uitermate ingezet zou hebben om zich te integreren, zowel op sociaal als economisch vlak. Zij zouden hier een bepaald sociaal en economisch welzijn in de zin van

artikel 8 EVRM hebben opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 Oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen geen andere familieleden hebben op het Belgische grondgebied. Evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid aangetoond ten aanzien van hun sociaal netwerk. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RW, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). Betrokkenen tonen niet aan dat hun netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, *Gul/Zwitserland*, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, *M.E.v. Zweden*, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

en: "De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen sinds 2019 in België verblijven, dat zij Nederlandse lessen bij het CVO volgden en een attest tot inburgering voorleggen, dat zij geen kans onbenut zouden laten om hun Nederlands nog te verbeteren, dat zij een diploma van Kind en Gezin voorleggen, dat zij een woning huren, dat zij een werkbepaaling voorleggen, dat zij een arbeidsbepaaling voorleggen, dat zij staan te popelen om in het legale arbeidscircuit te kunnen stappen) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 Oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2.7.2. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip "privéleven". Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partijen een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, is het in de eerste plaats hun taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.7.3. Waar verzoekende partijen betogen dat de bestreden beslissingen een schending inhouden van hun recht op gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, wijst de Raad erop dat – zoals de verwerende partij terecht motiveert – de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen voor het ganse gezin geldt zodat er geen verbreking is van de gezinseenheid. Nazicht van het administratief dossier leert inderdaad dat geen van de gezinsleden toegelaten is tot verblijf en er zijn evenmin gegevens voorhanden waaruit kan blijken dat zij niet samen kunnen terugkeren naar het herkomstland. Verzoekende partijen betwisten verder de motivering niet dat er geen andere familieleden in België zijn waarmee zij een beschermenswaardig gezins- of familieleven hebben. Een schending van het gezins- of familieleven wordt niet aangetoond.

2.7.4. Wat betreft het privéleven heeft de verwerende partij vooreerst vastgesteld dat verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat hun netwerk van affectieve en sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen een schending van artikel 8 EVRM zou inhouden. De Raad merkt op dat het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen zich in hun aanvraag beperkt hebben tot een verwijzing naar hun verblijf in België, het schoolgaan van hun oudste kind, hun inzet om zich te integreren alsook de stelling dat zij een “*heuse vriendengroep*” in België hebben opgebouwd. Hiermee tonen de verzoekende partijen echter nog niet aan dat het door hen opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De Raad benadrukt dat de bescherming van het recht op privéleven in de zin van voormeld artikel zich pas opdringt wanneer een vreemdeling verregaande en sterke banden heeft opgebouwd in het gastland die gedurende een langere periode worden bestendigd. Dit blijkt *in casu* niet. Eerste verzoekende partij is blijkens haar verklaringen pas medio 2019 naar België gekomen toen zij reeds 29 jaar oud was. Bovendien is zij nooit toegelaten tot verblijf. Tweede verzoekende partij, die blijkens de aanvraag eveneens medio 2019 naar België is gekomen, was reeds 25 jaar oud. Ook zij is nooit toegelaten tot verblijf. Verder blijkt uit de door de verzoekende partijen aan de aanvraag gevoegde stukken evenmin dat zij in België diepgaande sociale of economische banden hebben ontwikkeld derwijze dat gewag zou kunnen gemaakt worden van een beschermenswaardig privéleven in België. Ook het oudste kind van verzoekende partijen, geboren op 12 januari 2020, is op het moment van de bestreden beslissing nog maar drie (bijna vier) jaar en is, zoals de verwerende partij niet onjuist noch kennelijk onredelijk motiveert, nog niet leerplichtig en heeft het basisonderwijs ook nog niet opgestart. De beoordeling door de verwerende partij dat in de eerste plaats niet blijkt dat verzoekende partijen gewag kunnen maken van persoonlijke, sociale en economische banden die zodanig hecht zijn dat dienstig kan verwezen worden naar artikel 8 EVRM, is in het licht van de omstandigheden die de zaak van de verzoekende partijen kenmerken, geenszins incorrect of kennelijk onredelijk.

2.7.5. Voorts, voor zover toch zou moeten aangenomen worden dat er sprake is van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM, heeft de verwerende partij er ook op gewezen dat de tijdelijke scheiding ter vervulling van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen het privéleven niet verstoort in de mate dat er sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Er moet worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM en de vereiste belangenafweging in de ontvankelijkheidsfase van een procedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voornamelijk een rol spelen in het beantwoorden van de vraag of een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Bijzondere aandacht moet worden besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, aangezien het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144). Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09,

Núñez v. Noorwegen, par. 70). In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Wat betreft de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar een verblijfsaanvraag in te dienen, stelt het EHRM dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, *Djokaba Lambi Longa vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven niet absoluut is en dat vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privé- en gezinsleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 EVRM kan geven. Het loutere feit evenwel dat verzoekende partijen inspanningen hebben gedaan om zich te integreren zijn geen buitengewone omstandigheden. Verzoekende partijen waren zich bewust van het feit dat zij illegaal, minstens precair in afwachting van de behandeling van hun verblijfsaanvragen, op het grondgebied verbleven. Door zich te nestelen in illegaal verblijf trachten zij de Belgische staat voor een voldongen feit te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden (EHRM, *Nunez v. Norway*, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, *Butt v. Norway*, 4 december 2012, n° 47017/09, §82). Dergelijke omstandigheden worden *in casu* niet aannemelijk gemaakt. Zoals reeds aangehaald zijn verzoekende partijen naar België gekomen op respectievelijk 29 en 25-jarige leeftijd en hebben zij aldus het grootste deel van hun leven in het herkomstland doorgebracht. Zoals de verwerende partij niet kennelijk onredelijk motiveert kunnen hun verblijf en banden met België geenszins vergeleken worden met hun banden met het herkomstland alwaar, anders dan zij voorhouden, niet blijkt dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben waarop zij, indien nodig, terug kunnen vallen. Verder kan aangenomen worden dat beide kinderen, die geboren zijn in 2020 en 2023, via hun ouders nog een band hebben met het herkomstland. Evenmin maken verzoekende partijen aannemelijk dat hun kinderen in Albanië niet naar school zouden kunnen of dat hun schoolloopbaan door een terugkeer geschaad wordt. De kinderen zijn respectievelijk 3 jaar en 7 maanden op het moment van het treffen van de bestreden beslissing en dus nog van een leeftijd waarvan verwacht kan worden dat zij over een groot aanpassingsvermogen alsook taalgevoeligheid beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, *Bajsultanov v. Oostenrijk*; EHRM 26 september 1997, nr.25017/94, *Mehemi v. Frankrijk*; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, *Keles v. Duitsland*, par. 64, en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, *Sezen v. Nederland*, par. 47 en 49; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM *Onur v. Verenigd Koninkrijk*). Daarenboven kan de verwerende partij gevolgd worden waar deze stelt dat kan aangenomen worden dat de ouders de kinderen tot op zekere hoogte de taal en cultuur van het herkomstland hebben bijgebracht, temeer de ouders geboren en getogen zijn in Albanië en maar pas sinds 2019 zelf in België verblijven. Er kan aldus redelijkerwijze aangenomen worden dat de ouders ook in de moedertaal communiceren met de kinderen. Uit geen enkel concreet gegeven blijkt dat de kinderen een dermate culturele of taalachterstand zouden hebben dat zij in Albanië nog maar moeilijk aansluiting zouden kunnen vinden in de maatschappij en de school en dat zij aldaar hun scholing niet zouden kunnen verderzetten of aanvangen. De Raad stelt verder vast dat de kinderen nog jong genoeg zijn om zich aan te passen aan een nieuwe schoolomgeving – het oudste kind gaat nog maar naar de kleuterklas en het jongste kind is nog niet gestart met school – en de moedertaal (verder) onder de knie te krijgen. De verwerende partij wijst er daarbij ook geheel terecht op dat een terugkeer naar het herkomstland niet tegen het hoger belang van de kinderen ingaat. Naast de vaststelling dat het gelet op de nog jeugdige leeftijd van de kinderen de ouders zijn die hun voornaamste zorgfiguren zijn en – gelet op hun leeftijd en de summiere stavingstukken – geenszins blijkt dat zij in België sociale banden hebben opgebouwd die dermate intens zijn dat er sprake is van een beschermenswaardig privéleven in België, blijkt dat de gezinseenheid behouden blijft en komen ze terecht in een regelmatige leefomgeving met inbegrip van een ruimer familiaal netwerk, in tegenstelling tot het verblijf in België dat illegaal is en bijgevolg bezwaarlijk als stabiel kan worden beschouwd. Verzoekende partijen maken gelet op de gegeven context geenszins aannemelijk dat een terugkeer naar het herkomstland het hoger belang van de kinderen zou schaden. Hieruit blijkt duidelijk dat de banden die de verzoekende partijen tijdens hun illegaal, minstens

precair verblijf met België hebben opgebouwd, minder verregaand zijn dan de banden die zij hebben met hun land van herkomst, alwaar zij het overgrote deel van hun leven hebben doorgebracht.

Verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de verwerende partij geen correcte belangenafweging heeft doorgevoerd. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoekende partijen weliswaar aangeven het niet eens te zijn met de verwerende partij, doch niet *in concreto* aantonen dat diens standpunt niet correct of kennelijk onredelijk is.

Waar verzoekende partijen in het algemeen nog stellen dat de behandeling van een aanvraag in het buitenland jaren in beslag kan nemen, herhaalt de Raad dat volgens het EHRM staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland en dat verzoekende partijen, zoals blijkt uit de motivering, niet hebben aangetoond dat een terugkeer naar het herkomstland een onevenredige impact heeft op hun privéleven in België.

Ter zake mag er ook niet aan worden voorbijgegaan dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om België binnen te komen nadat verzoekende partijen zijn teruggekeerd naar hun land van herkomst en zich in regel stellen en aanvragen om gemachtigd te worden tot een verblijf in België. In dat geval moet de verwerende partij deze aanvraag ten gronde onderzoeken. Verzoekende partijen tonen niet met concrete gegevens aan dat dit niet zou gebeuren binnen een redelijke termijn. Zij tonen geenszins aan dat een terugkeer naar het herkomstland om hun aanvraag aldaar in te dienen hun integratie-inspanningen volledig teniet doet.

Verzoekende partijen tonen derhalve ook wat betreft het privéleven geen schending van artikel 8 van het EVRM aan.

2.8. Verzoekende partijen maken met hun betoog geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

2.9. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift herhalen dat tweede verzoekende partij de noodzakelijke medische behandeling niet kan krijgen in het land van herkomst. In de bestreden beslissing wordt daaromtrent gemotiveerd:

“Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij, om hun beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dienen voor te leggen; De loutere vermelding dat mevrouw in haar land van herkomst onmogelijk de behandeling kan ontvangen die zij nodig heeft, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”

Met een loutere herhaling van hetgeen ze aangevoerd hebben in hun aanvraag zonder de gegeven motivering dienaangaande met concrete argumenten te betwisten slagen verzoekende partijen er niet in de onjuistheid of kennelijke onredelijkheid van deze motivering aan te tonen.

2.10. Verzoekende partijen maken met hun betoog geen schending van de door hen opgeworpen bepalingen en beginselen aannemelijk.

2.11. Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier,

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER